

Aby aspoň někdo chodil po svých. Všimli jste si, jak díky autům lidé zlenivěli, jak nikdo neudělá krok, když nemusí? řekl kocour.

To není můj případ. Já jsem přímo výstavní chodský pes, já se nachodím až až. Coby pastevec totiž ujdu se stádem až 60 km denně, když musím! řekl pes Mon.

Z nedostatku pohybu zakrní nejenom nohy, ale i mozek, řekl kocour a pes Mon na to: To není můj případ, já se i s paničkou nachodím až až.

Chodský pes je české národní plemeno, řekla jsem a Mon pravil: Já jsem zas středoasijské chodské plemeno, tož bysme si mohli s tím štěkajícím Čehúnem hezky vyšlápnout.

Poslední čokl, s kterým sis hezky vyšlápl, skončil na veterině, řekla jsem káravě a kocour zavřeštěl: Už to mám! Jediný, s kým si může Mon hezky vyšlápnout, jsou chodské koláče! Bez vrčení mu napochodují do břicha – a je klid.

Chodský je odvozeno od Chodů, nikoli od chodití, řekla jsem. I když Chodové se svého času nachodili až až, proto také měli ve znaku pár plstěných hraničářských bot. Chodové chovali středně velké psy, kteří jim pomáhali střežit stezky vedoucí k zemským branám na bavorsko-české hranici. Tím však práce psů nekončila, chodský pes se osvědčil i jako pes ovčácký, lovecký, jako rozvážný hlídač a neohrožený obránář. A jaký má ten frajer čich! řekla jsem obdivně. Před jeho nosem se nikdo a nic neschová. Na naši paničku nemá, řekl pyšně Mon.

Inteligentní a fyzicky zdatný pes je schopen náročného výcviku, takže je dnes využíván i při vyhledávání osob zasypávaných lavinami, řekla jsem a kocour se nadchl: Bezva, využijí ho, až zas na mě spadne panina peřina! Tuhle mě ta duchna tak

zalavinovala, že jsem se fraj obával, že bude po mně.

Chodové byli přímými poddanými krále a za své služby se těšili nemnohým privilegiím a výsadám, které je vydělovaly z okolního obyvatelstva. Některá práva však byla pouze zvyková, jen některé výsady měli potvrzeny písemně. Není divu, že se je panovníci snažili ošulit: nakonec i Chodové museli plnit robotní a poddanské povinnosti, a tak se bouřili. Sedlák Jan Sladký řečený Kozina byl pro výstrahu popraven, kdo chce vědět víc, nechtě si, chudák, přečte Psohlavce.

Proč Psohlavce? Protože tak krasomluvně se za obrození začalo Chodům říkat. Tvůrce české historie Alois Jirásek dal Chodům do znaku psí hlavu, Mikoláš Aleš ji namaloval – a tak to zůstalo v povědomí českého národa podnes.

Aura mi taky nasazuje psí hlavu, postěžoval si kocour.

Ten chodský pes bude mít přece jen lepší čich než panička, například včera se zeptala: Kam se poděl můj marmeládový loupáček? a koukala se na mě. Přitom ten loupáček nebyl s marmeládou, ale s tvarohem! řekl Mon.

Hin sa hukáže, kdo u Sehnerů krade loupáčky, a to do roka a do dne! zavřeštěl kocour.

Chodští psi málem vyhynuli, ale na poslední chvíli byli jako plemeno zachráněni. Díky ing. Findejsovi se dali do kupy majitelé jedinců silně připomínajících staré chodské psy. Hlavním kritériem bylo, aby se naprosto odlišovali od německého ovčáka a od Lomikara, řekla jsem a Mon se zamyslel.

Důraz byl kladen na střední kohoutkovou výšku (48 – 56 cm), hmotnost (16 – 25 kg), na dlouhou srst (5 – 12 cm) s hustou podsadou, na bohatě osrstěné, krátké a blízko sebe nesené uši a na zbarvení černé s pálením

(black and tan). Šlechtitelským úsilím a zápletem pro dobrou věc vznikl nádherný pes s úžasnou povahou, již na pohled velmi líbivý.

Taky jsem líbivý, nejvíc se líbím sám sobě, řekl kocour.

Chodský pes je harmonie sama, stavbou těla a hlavy počínaje, rozložením znaků pokračuje a povahovými vlastnostmi konče. Jestli se Čechům něco podařilo, tak je to chodský pes, řekla jsem.

Chodský pes je pes, který rád pracuje a při práci se směje, řekla jsem a Mon pravil: Já se zas směju, když mám pracovat!

Toto plemeno je velmi asertivní, miluje pána a jeho rodinu, vůči psům je snášenlivé, nepovyšuje se nad jiná domácí zvířata a radostně vítá páníčkovu tchyni, je tolerantní a rozvážné. Je-li však jeho člověk ohrožen, dokáže reagovat, a to bleskurychle a účinně.

Chodáka dokáže ovládat i rozumný jinoch nebo dívka, řekla jsem, protože pes je fyzicky snadno ovladatelný a je vrcholem poslušnosti. Kdybych měla nějaké plemeno doporučit coby rodinného psa, ihned po zlatém retrievrovi bych řekla: chodský pes!

Chodák snadno skládá zkoušky z výkonu, protože mu to nejenom páli, ale práce ho i baví. Největší pohromou pro psa je nečinnost a nuda v kotci, největším štěstím je pro něj neustálý pobyt v přítomnosti jeho lidí, v přítomnosti rodinné smečky.

Díky svému osrstění, které ho chrání před chladem i vedrem, a díky své ovladatelnosti se osvědčuje i jako služební pes. Pes může být držen celoročně venku, pouze, stejně jako ostatní psiska, nesnáší vlhko a průvan, jeďda, naše panička by mohla o vlhku a průvanu vyprávět své, například tuhle musela k doktorovi, protože... Protože taky nesnáší průvan a vlhko!

Pes nezklame jako stopař, pastevec, jako průvodce nevidomých, jako trpělivý parták k dětem, jako ohleduplný a rozvážný přítel starších lidí.

A jak je elegantní! Přelínání psa netrvá až tak dlouho, abyste nemohli s tmavým kvádrem či s vlněnou sukni mezi slušné lidi. Stačí, když psa pročísnete dvakrát týdně řídkým hřebem, a jeho srst bude čistá a lesklá.

Jeho bohatě osrstěný, k hlezňům dosahující ocas je hrdým praporem Chodů a chodáků, vyzývavě všechny Lomikary na Boží soud.

Kdykoli si představím Choda, strážce zemské hranice, vždy vidím po jeho boku kovově černého psa se sytými žlutými znaky, silnými bílými zuby, ladně neseným krkem, psa, který se pohybuje pružně a tiše jak rys.

Mezi námi, vůbec by mi nevedlo mít tak ušlechtilé zvíře ve svém znaku, řekla panička a Mon se zvedl a šel se podívat do encyklopedie, kdože to byl ten Lomikar, a já se zvedla a šla šlohnout ten marmeládový loupáček.

Vaše fenka Aura ■

E-mail: irena.sehnerova@telecom.cz